No. 1337 Zaterdag 14 Augustus 1909 26ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, Aruba en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,15.
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels f0,50, voor elken regel meer 7½ cts.

BUREAUX VAN DIT BLAD

REDACTIE: Waterkant, Otrabanda, No. 223

ADMINISTRATIE: Plein Concordia, No. 129, Pietermaai

Es Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di abonnement ta fl. 2,— pa tres luna pagá padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire, Aruba, St. Martin (P. H.), St. Eustatius i Saba fl. 10,— pa anja.
Un numero sol fl. 0,15.
Anuncio di 1 te 7 regel f0,50, cada regel mas 7½ cts.

Curaçao 13 Augustus.

MOEDERLAND EN KOLONIEN.

(Vervolg.)

BEGINSELEN VOOR ONZE KOLONIEN IN AMERIKA

XI Bestuur.

Aanteekening der Redactie.

„Hier liggen voetangels en klemmen" lezen wij op een waarschuwend bordje, geplaatst bij den ingang van het terrein, dat wij thans gaan betreden.

De Bestuurskringen staan in onze Kolonie zeer dicht om ons heen, de ambtenaarswereld is een ieder bekend; algemeene beschouwingen zijn daarom bijna niet te geven, zonder dat de lezer onmiddelijk bizondere personen voor oogen zal hebben.

Voorop ga derhalve de uitdrukkelijke verklaring, dat wij geen der ambtenaren in het bizonder, noch van hooger, noch van lager rang, bij onze algemeene beschouwingen als voorbeeld hebben gekozen, en nooit bedoelden persoonlijk te wezen ten opzichte van wien ook.

Naar aanleiding van het Program der Vereeniging *Moederland en Koloniën* willen wij slechts zeer in het algemeen spreken over het bestuur der Kolonie.

De Gouverneur.

De Gouverneur is de bestuurder der Kolonie.

Besturen wil in de practijk heel iets anders zeggen dan regeeren, al vindt men beide woorden ook als synoniemen aangegeven in de woordenboeken.

Regeeren komt den REX, den Koning toe; regeeren is oppermachtig besturen, zich HEER en meester weten en daarom heerschen en zijn meerderheid toonen door, waar noodig, de onderdanen onder te houden en te bedwingen.

De Gouverneur is niet de Heerscher, de Regeerder, maar de Landvoogd, die door den Koning over een bepaald gedeelte van het Rijk is aangesteld om bij afwezigheid des Konings als een goede voogd voor de bizondere belangen van deze bepaalde landstreek zorg te dragen en die belangen te behartigen. Daarom wordt hij Gouverneur, dat is Bestuurder geheeten, omdat aan hem het stuur werd toevertrouwd en hij dat gedeelte van het Rijk in goede richting moet sturen en bewaren.

Een stuurman staat hoog boven op het schip om ruim vooruit te kunnen zien, of er geen hinderpalen vermeden moeten worden, of geen gevaren te ontwijken zijn. Een goed stuurman moet bij zijn stuur blijven en zich alleen bemoeien met de zuivere richting van het schip. Voelt hij onder het sturen, dat er iets haakt of hapert, dan geeft hij zijn bevelen aan de personen, die met de ondergeschikte werkzaamheden belast zijn, maar daalt niet zelf af naar de machine om ze na te zien en in orde te brengen. Hij blijft bij zijn stuur.

Een deftig heer, die met eigen equipage rijdt en zelf zijn span wil mennen, neemt eenvoudig zelf de teugels in handen, maar kruipt niet eerst rond langs den grond om te zien of de wielen wel gesmeerd en de paarden beslagen en goed zijn ingespannen. Hij verlaat zich op zijn ondergeschikten en stelt zich tevreden met één blik alles te overzien en te monsteren of het in orde is.

Maar nu hij zelf stuurt en de teugels in handen heeft, moet hij ook goed weten, waar hij heen wil en den weg kennen en met voorzichtig beleid alle ongelukken voorkomen. Zoo hij de kunst van sturen verstaat, rolt het rijtuig van zelf als de paarden zich in draf zetten. Hij heeft niets anders te doen dan de leidsels stevig vast te houden en daarmede leiding, en richting te geven aan paarden en rijtuig.

Anderen, de ondergeschikten, zullen voor hem den wagen en de paarden onderhouden. Hij heeft slechts zijn orders te geven en zich te overtuigen, dat ze ook worden uitgevoerd.

Wat wij met deze vergelijkingen bedoelen? Dat is toch duidelijk.

Een Gouverneur moet zich niet te veel met kleinigheden inlaten en zich niet met alle onderdeelen van den algemeenen dienst in het bizonder bemoeien. Hij moet vertrouwen stellen in zijn hoofdambtenaren en hun ondergeschikten. Laat ieder op zijn eigen bureau ook werkelijk de chef, het hoofd zijn en aansprakelijk blijven voor de hem ondergeschikten.

De Gouverneur is de hoofdbestuurder, die de algemeene richting der geheele kolonie aangeeft; het onmiddellijk hoofd, de onmiddellijke leider van ieder departement, is de Chef de Bureau.

Een bestuurder, die de leidsels altijd strak houdt en met forsche rukken steeds laat voelen, dat hij bestuurder is, zal weerbarstige paarden hebben, omdat hij met zijn voortdurend rukken en trekken en slaan, ze weerbarstig maakt.

De dieren voelen, juist door dat te veel sturen, alle gemis aan stuur, loopen angstig en onzeker en kunnen nooit hun volle kracht eens ontwikkelen, omdat ze telkens vreezen weer getrokken of geslagen te zullen worden. Hun volle kracht blijft daardoor ongebruikt, niemand kan beoordeelen, wat er eigenlijk in hen zit, omdat zij het nooit mochten toonen.

Zoo ook zal de wagen van Staat gemakkelijker in beweging zijn te zetten, geleidelijker rollen en zich sneller voortbewegen, als de hoofdambtenaren meer als hoofd en minder als ambtenaren worden behandeld en slechts in de algemeene richting geleid door den hoofdbestuurder, den Gouverneur. Maar wanneer deze laatste zich bemoeien moet met alle, zelfs de kleinste, onderdeelen van den dienst, eigenlijk Manusje van alles wezen moet, overal de hand in moet hebben, in plaats van de opperste leiding als hoofdbestuurder, dan zal slechts hortend en stootend, schots en scheef eenige beweging te krijgen zijn in het logge gevaarte van den algemeenen dienst. Een ieder zal dan al blijde zijn, dat het beweegt en loopt, zonder te vragen waarheen en in welke richting.

Van de eigenlijke bestuurstaak als zoodanig komt dan niets te recht.

De tijd en zijn reeds lang voorbij, dat het Hollandsch Bestuur nog moest worden ingevoerd in onze Kolonie. Toen had de Gouverneur hoofdzakelijk te zorgen, dat de wijze van administratie, in het Moederland van kracht, ook in de Kolonie werd toegepast, waardoor hij zich ook met vele kleinigheden zal hebben moeten inlaten. Maar onze ambtenaren zijn al sinds lang voldoende getraind en bezitten reeds de routine der Nederlandsche administratie. Niet het administratief belang van den algemeenen dienst op de verschillende kantoren moet thans hoofdzaak zijn van den Gouverneur, maar het algemeen belang der bevolking, het verbeteren der algemeene nooden der geheele Kolonie.

Aan de Kolonie moet een richting worden gegeven om vlugger vooruit te komen op economisch gebied.

De administratieve ontwikkeling volgt dan van zelf.

Waarom wij deze beschouwing neerschreven?

Omdat het wel eens den schijn heeft, alsof de belangen der Kolonie het best gediend worden door gestadige ontwikkeling, lees: inwikkeling, der administratieve belangen. Juist het omgekeerde van wat wij meenden, dat het ware is. Eerst het algemeen belang der bevolking en daarna verbetering en uitbreiding der gouvernementeele administratie, overeenkomstig de behoeften der bevolking.

De Toekomst van de Zoutindustrie in onze Kolonie.

III.

Ingezonden.

Het voorgestelde plan van de z. g. *prijs- en verkoopcartel* berust dus 1o. op het verbond van vrije concurrentie tusschen de contracteerende leden, 2o. op een uniformen verkoopprijs van het product; 3o op de concentratie van den verkoop van het artikel. De voordeelen daaruit voortvloeiend zijn: 1o. het voorkomen van een afmattende en doodende concurrentie tusschen de producenten. 2o. het beter overzien en beheerschen der markt. 3o. een werkzaamheid van het bestuur, van het bureau van informaties, der agentschappen, der reclame enz., die meer intens, met meer succès en met minder onkosten ten bate van allen gezamenlijk werkt.

In het algemeen gesproken zullen de voordeelen eener dergelijke economische organisatie zóó groot zijn, dat de goede trouw der verbonden producenten, (zonder eenige andere contrôle)—, een voldoende basis vormt voor het stipt nakomen der overeenkomst. Evenwel zekerheidshalve en ter voorkoming van ontduiking en om alle geschil in de toekomst van stonde af aan te weren, is een hechtere overeenkomst meer aan te bevelen. Ter bereiking van dit oogmerk kunnen de deelnemers zich reeds van den beginne contractueel verbinden, om of wel een waarborgsom te storten, of een boete vast te stellen, die bij overtreding aan de bestuurskas vervalt, of hoofdelijk onder de verbonden leden verdeeld wordt.

Toch zou een dergelijke organisatie,— zij moge theoretisch opgesteld nog zoo bekoorlijk zijn,— in praktijk omgezet, bij den tegenwoordigen stand van zaken vrij zeker op een fiasco uitloopen. Daar is nog een belangrijke leemte in, die aanvulling behoeft. Want zoolang ons zout onverkocht aan de salignes blijft liggen, of dat er een jaar voorbijgaat, waarin met opzet geen zout gecogst wordt, is de best ingerichte bond doelloos. Wij moeten dus trachten ons afzetgebied uit te breiden, nieuwe markten op te sporen, de buitenlandsche afnemers als 't ware noodzaken hun zout uit onze kolonie te betrekken.— Hoe dat aangelegd?

Ik heb een vaag vermoeden, dat er door de Curaçaosche exporteurs te weinig gebruik wordt gemaakt van een middel, dat toch van zelf daartoe is aangewezen, dat elders den handel zulke uitstekende diensten heeft verleend. Ik bedoel de tusschenkomst van het Nederlandsch Consulaat in den vreemde. De consuls zijn de vraagbaken, de wegwijzers, zij kunnen zelfs de pioniers zijn voor den koophandel.

In alle groote havensteden langs den Atlantischen Oceaan, van Canada tot Centraal-America, op de Antillen, van Columbië tot aan Argentinië vindt men de wapenschilden van het Nederlandsch Consulaat. Die Consuls mogen misschien niet allen beroepsconsuls zijn, mogelijk zelfs niet in staat hun correspondentie in het Nederlandsch te voeren, zij hebben toch hun aanstelling en diploma als consul en daarmee de opdracht en verplichting ontvangen, handel en scheepvaart van dienst te zijn en de gevraagde inlichtingen te verschaffen. Dat zijn de mannen, waar ook onze zoutwinners hun informaties moeten opdoen, door wier bemiddeling zij het terrein moeten verkennen. Daar moet langs al die zeehavens als 't ware een net gespannen met fijne mazen, waarin alle inlichtingen omtrent den zouthandel, alle bestellingen en opdrachten worden opgevangen, een net, dat op Curaçao wordt toegehaald en opgetrokken. Mijn voorstel zou daarom zijn, om aan de consuls in die zeehavens een gelijkluidende circulaire te richten met verzoek om inlichtingen op de volgende vragen: 1o. of er dáár ter plaatse of in den naasten omtrek ook zout uit de mijnen of uit salignes gewonnen wordt? 2o. of daar zout van elders wordt ingevoerd en hoeveel en vanwaar? 3o. of daar ook invoer- of accynsrechten en hoeveel? op zout geheven worden? 4o. Welke de normale prijs van het zout is per vat in den groothandel? 5o. of aldaar, of in den omtrek, ook groot-industriën gevestigd zijn, die zout bij groote hoeveelheden noodig hebben? 6o. of dit zout ook aan bepaal'e eigenschappen, b. v. fijn of grof, scherp of zacht, of aan een bepaalde chemische analyse moet voldoen? 7o. Opgave van de voornaamste firma's, die zout invoeren of verbruiken in hun industrie. 8o. Of er kans bestaat, dat dit ingevoerde zout van Curaçao betrokken wordt?

Wanneer dan nog tal van bijzonder heden daarbij worden gevoegd omtrent Curaçao, onze haven, prijs en kwaliteit van ons zout, vrachtprijzen, enz. enz., dan zou het mij niet verwonderen, dat op die wijze, behalve tal van nieuwe afnemers, ook een schat van wetenswaardigheden werden verkregen, die den grondslag zouden leggen voor een vruchtbaar werken van deze jongste organisatie in onze kolonie.

Voor zoover mij bekend is, wordt er in Noord-Amerika steenzout ge-

Wetenschappelijk Allerlei.

In het vliegmachien.

Bleriot's glansrijke tocht over het Kanaal.

Douvre (Engeland), 25 Juli 1909.

De aankomst van den franschen aviateur Blériot van Calais gekomen per vliegmachien, heeft een buitengewone sensatie in geheel Engeland verwekt.

Om 4,30 mn. dezen morgen vertrokken van de Baraques, een plaats ongeveer 5 K. M. van Calais gelegen, heeft M. Blériot, gezeten in de kleinste der monoplans, of vliegmachien met een enkel vlak, in minder dan een half uur den tocht van Calais afgelegd, dit wil zeggen: tweemaal vlugger dan de snelste der postbooten.

De gemiddelde snelheid van het vliegmachien was 45 mijlen per uur. Bij oogenblikken heeft het 60 mijlen bereikt. Halverwege van zijn tocht over 't Kanaal werd hij uit het gezicht verloren door den franschen torpedo-jager, die Blériot volgde met alle snelheid, en die met zich voerde zijn echtgenoote en vrienden. Gedurende den tocht werd het toestel op een gemiddelde hoogte van 250 voet gehouden. De wind had een snelheid van 20 mijlen per uur.

De aviateur Bleriot was van hoofd tot voeten in een waterdicht pak gestoken en droeg daarover om 't lijf een reddingsgordel.

Een ooggetuige der landing heeft het volgend verslag opgemaakt:

„Dezen morgen zeer vroeg bericht te een telegram uit Calais, dat M. Blériot zijn tocht over 't Kanaal zou gaan beproeven. Onmiddellijk daarna volgde een ander telegram meldend, dat Blériot vertrokken was en hij zich snel richtte naar Douvre.

„Men verwachtte, dat M. Blériot ten westen van Douvre zou landen, doch na de richting, welke hij had genomen, begreep men aanstonds, dat hij ten oosten zou neerdalen.

„Eenige minuten na de aankomst van het bericht over zijn vertrek luidde een ander telegram: „Uit het gezicht verloren!"

Dit nieuws was nauwelijks overgeseind of een kustwachter met een telescoop (of astronomische verrekijker) voorzien, riep dat Blériot in zicht was. „Voort snellend over de steile kust was ik zoo gelukkig juist eenige minuten eerder er aan te komen dan het vliegmachien wiens snel le vlucht op die van een reusachtigen roofvogel geleek.

„Het vliegtoestel naderde de kust en weldra hoorde ik het snorrend geluid van zijn schroef. Blériot wierp een blik naar rechts en links, en ter wijl hij zijn machien wendde, beschreef hij twee cirkels met een opmerkelijk gemak en daalde op een moerasland.

„De landing geschiedde met een groote behendigheid, ofschoon eenige kleine schaden aan het toestel niet uit bleven.

Om zijn heldendaad van heden heeft M. Blériot den prijs gewonnen van £ 1,000, aangeboden door de „Daily Mail" van Londen aan den eersten aviateur die het kanaal per vliegmachien zou oversteken. Hij heeft daarenboven overtroffen zijn mededingers M. Hubert Latham en den graaf van Lambert, die van hun kant heden een proeftocht hoopten te doen.

M. Blériot heeft van zijn opstijging het volgend bericht gegeven:

Om drie uur stond ik op en begaf mij naar de loods waarin mijn machien zich bevond.

Mij vooraf rekenschap gegeven hebbende van de sterkte en de richting van den wind alsook van de deugdelijkheid van mijn machien, door een proefstijging, die gelukte, besloot ik den grooten tocht te ondernemen. Het bepaald teeken gegeven zijnde aan den torpedo-jager, welke mij moest volgen, ging het vaartuig mij tot op vier mijlen van de kust vooruit.

„Toen steeg ik op in de lucht en zette koers naar Douvre. Tien minuten later had ik de aarde uit het gezicht verloren en liet den torpedojager ver achter mij. Ik trachtte mij op een hoogte van 250 voet te houden. Hooger had ik kunnen stijgen, maar dat zou nutteloos geweest zijn. Het was voldoende, dacht ik, om over de steile rotskust van Douvre heen te zweven.

Het toestel had dikwijls een neiging naar omlaag te gaan. Ik verzorgde mijn motor en de schroef deed 1.200 à 1.400 slagen per minuut. Eenige minuten later bemerkte ik de engelsche kust, onderscheidde Deal en zag weldra eenige vrienden die, in een klein dal grenzend aan de landingsplaats, met een vlag zwaaiden. Ik beschreef twee groote cirkels, terwijl ik de snelheid verminderde en dook naar den grond. Het kontakt met de aarde had gauwer plaats dan ik dacht. Het veroorzaakte een schok welke noch aan mij noch aan mijn machien ten goede kwam.

„Eenige personen die waren samen gesneld ter mijner verwelkoming hielpen mij uit mijn toestel, want mijn gewonde voet deed mij verschrikkelijk veel pijn. Ik ben zeer gelukkig hier te zijn."

Bleriot's vrienden vergezelden hem naar het Lord Warden Hotel, waar hij weldra werd verblijd door zijn echtgenoote, met den torpedo-jager aangekomen, en die hem schreiensblijde omhelsde.

wonnen in de Staten Michigan, New York, Ohio, Pensylvanie, Virginia en o. a. op het eilandje Petit-Anse in Louisiana reeds op een diepte van 4 M. beneden de oppervlakte.

In Canada bestaan er zoutbeddingen o. a. in Goderich. Van uit Ontario, Nieuw-Brunswijk, en Britsch-Columbië wordt er zelfs zout ingevoerd. In Mexico wint men het door verdamping aan de zeekust, eveneens in Yukatan bij Campêche, te Tamiagua en Tampica.

Bij een oppervlakkige beschouwing schijnen deze bijzonderheden voor onze zout-industrie weinig bemoedigend. Voor wien er echter wat dieper over nadenkt, geven zij juist den doorslag voor meer hoopvolle vooruitzichten. Immers, wanneer, zooals nog steeds het geval is, van onze kolonie zout kan verscheept worden met bestemming naar New-York, Nieuw-Schotland, Canada enz., dan blijkt daaruit, dat ons zout de concurrentie met buitenlandsche zouten of in kwaliteit of in prijs of in beiden gerust kan doorstaan. Dat vermeerdert ook het vertrouwen, dat in die landen ons afzetgebied mogelijk nog wel voor uitbreiding vatbaar is. Zoo ook wanneer men weet, dat op San Domingo een Neyba-berg is van 500 M. hoogte met een omvang van 13 K.M. aan den voet, die zeer zuiver steenzout bevat en dat er desondanks jaren zijn geweest dat op Haiti, dus op hetzelfde eiland, zout verkocht werd tegen 10 gld. per vat, dan is het duidelijk dat er zelfs in zoutproduceerende landen voor onze saligne-eigenaars nog wel voordeelige zaken te maken zijn.

Men vergete echter niet, dat de handel in onze moderne maatschappij geheel andere, veel hoogere eischen stelt dan in den goeden ouden tijd, waarvan de aangename herinneringen, dikwijls in gezelschap van vele ouderwetsche denkbeelden, in onze kolonie nog voortleven. De tijden zijn voorbij, dat het spreekwoord: *„Goede waar beveelt zich zelf aan"* als een onaantastbaar axioma gold. Tegenwoordig is *die* aanbeveling *alléén* niet meer voldoende. Hij die rustig en kalm afwacht, tot een kooper zich gewaardigt eenige informaties omtrent onze koopwaren in te winnen, ziet helaas de koopers langs zijn deur voorbijgaan.

De alom hoog oplevende handelsgeest en de inspannende wedloop der concurrentie zorgt er bijtijds voor, den koopers dat onderzoek te besparen of minstens gemakkelijker te maken, door dien machtigen hefboom van den economischen vooruitgang, die RECLAME heet, in beweging te brengen. Overal en op elk oogenblik moeten de meest volledige en overtuigende aanwijzingen en inlichtingen door middel van advertenties, aanplakbiljetten, geillustreerde prijscouranten enz. enz. aan den handel ten dienste staan om een ieder op een wenk en ook, zelfs nog vóór hij 't verlangt, op 't nauwkeurigst in te lichten. Onder dit opzicht kan onze kolonie bij het buitenland nog menig lesje nemen.

Rincon. P. A. EUWENS.

NOOT. — De oordeelkundige lezer van het 1ste artikel zal de fabelachtige diepte van 6000 m. van de zoutlagen in Manistee wel onmiddelijke betwijfeld en tot 600 M. diepte hebben teruggebracht.

Hudson en Fulton.

HENRY HUDSON, DE ZEEVAARDER.

Te midden van dezen commercieelen wedijver tusschen Engeland en de Nederlanden, terwijl beide volken droomden van een noord-oostlijken of noord-westlijken doortocht naar de Indiën, betrad Henry Hudson het tooneel der geschiedenis.

Al 't geen wij van Hudson weten is besloten in en tusschen de jaren 1607 en 1611. Hij was een burger van Londen en waarschijnlijk in die stad of haar onmiddelijke nabijheid geboren. Doch wij weten de juiste plaats en den juisten datum van zijn geboorte niet, evenmin als van zijn dood. Het eerst verschijnt hij op 9 April 1607 terwijl hij met elf zeevarende gezellen in de kleine kerk van St. Ethelburga te Londen de H. Communie ontvangt, vóór zich voor zijn eerste reis in te schepen. Hij verdwijnt uit ons gezicht in de nevelen van de groote Hudson-baai op 22 Juni 1611, door het oproerige scheepsvolk met eenige kameraden op een vlot gezet, om de verschrikkingen van een onzeker lot onder de oogen te zien. Wij weten zelfs niet, hoe hij er uitzag, want een authentiek portret bestaat er niet van hem. Doch gelukkig kennen wij zijn karakter uit zijne werken.

Men kan zich echter niet voorstellen dat Hudson de onversaagde en ervaren zeeman werd, die hij was, zonder een harde school ter zee,— en wij kunnen vrij veilig gissen, hoe hij zijn zeeman-training ontving.

Mannen met den naam van Hudson waren in dien tijde in hoog aanzien en invloedrijk, en zeer intiem verbonden met de Moskovische Compagnie en de studie der zeevaart. Christophel Hudson van Londen, die minstens tot 1601 leefde en daarom een tijdgenoot van Henry Hudson was, was de stichter der Moskovische Compagnie, onder wier auspiciën Henry Hudson zijn eerste reis maakte.

In 1580 en 1581 was er in dienst van de Moskovische Compagnie een kapitein Thomas Hudson, die een koen en ervaren zeeman was. Omstreeks 1581 en 1583 was er te Londen een Thomas Hudson-waarschijnlijk een andere Thomas - die met beroemde zeevaarders als Sir Humphrey Gilbere, Sir Walter Raleigd en kapt. John Daris en Richard Haklugt, de groote kroniekschrijver, menigvuldige besprekingen hield over het zeewezen. In welke betrekking deze en verschillende andere Hudsons van dien tijd tot onzen Henry Hudson stonden, weten wij niet, doch voldoende blijkt, dat de mannen met den naam Hudson innig met de scheepvaart verbonden waren, en dat Henry Hudson in dienst van de Engelsche Moskovische Compagnie waarschijnlijk een veel om vattende oefening gehad had, vóór zij hem 't bevel over een harer kostbare schepen toevertrouwde.

De naaste voorvader, die met eeni ge sterke waarschijnlijkheid kan genoemd worden, is een schepen van Londen, Henry Hudson genaamd, die men voor den grootvader van den zeevaarder houdt.

Dat Henry Hudson vrouw en kinderen had, zien wij uit het contract met de Hollandsche Oost-Indische Compagnie in 1609, en dat één van z'n kinderen een jonge zoon was, dat is waarschijnlijk uit het feit dat hij op z'n eerste, tweede en vierde reis een jongen bij zich had, genaamd John Hudson.

Het is duidelijk dat Hudson tot een aanzienlijke familie behoorde, bij de Moskovische Compagnie in hoog aanzien stond en 't een of ander ambt aan het hof bekleedde, want op zijn laatste reis beloofde hij een zekeren Henry Green lid van de lijfwacht van den Prins van Wales te maken, en in 1612 werden op bevel van den zelfden prins schepen uitgezonden om hem op te sporen.

Hudson maakte, voor zoover wij weten, vier reizen. De eerste, tweede en vierde onder Engelsche, de derde onder Hollandsche vlag.

De eerste werd gemaakt van 23 April tot 15 September 1607, in dienst van de Engelsche Moskovische Compagnie, om China te bereiken, door tusschen Groenland en Spitzbergen en dwars door de poolstreken door te gaan. Zijn schip heette de „Hopewell" Hij bereikte een hoogte van 81°30', één punt dichter bij de pool, dan ooit te voren een zeevaarder bereikte, doch door het noordelijk ijs teleurgesteld, keerde hij naar de Theems terug vier en een halve maand na zijn uittocht.

In 1608 van 22 April tot 26 Augustus maakte hij zijn tweede reis onder dezelfde auspiciën, waarschijnlijk met hetzelfde schip en met het zelfde doel. Eerst trachtte hij tusschen Spitzbergen en Nova Zembla te passeeren en bereikte een hoogte van 75°80; doch het ijs verijdelde zijn poging. Toen keerde hij zuidwaarts terug en trachtte een weg te vinden door de Nova Zembla-groep, doch zonder gevolg. Daarop keerde hij naar Engeland terug.

Hudson berichtte dat op zijn tocht, op 15 Juni, twee van zijn scheepslui een werkelijke meermin zagen, half vrouw en half visch.

In 1609 trad Hudson in dienst van de Hollansch Oost-Indische compagnie en maakte zijn derde historische reis met de „Halve Maan".

17 April 1610 begon Hudson zijn laatste reis, uitgerust door een nieuwe Engelsche Compagnie, gevormd onder de auspiciën van de Moskovische Compagnie, de Engelsche Oost-Indische Compagnie, en een menigte beschermheeren onder den adel. Zijn schip heette de „ontdekker". Zijn doel was een noordwestelijken weg te zoeken naar den Stillen Oceaan door de thans genoemde Hudsons straat. In den volgende maand Augustus zeilde hij de Hudsonsbaai binnen, bracht de rest van het seisoen door met de baai te doorvorschen en overwinterde daar. Gedurende den winterstond Hudson's scheeps volk tegen zijn meester op. Zij maakten aanmerking op hun beperkt rantsoen, op de strenge tucht die hij trachtte door te voeren, op zijn plan, nen, om, als de lente zou gekomen zijn, verder naar een westelijken doortocht te zoeken. Ten laatste op 22 Juni 1611, in 't oostelijk gedeelte der Hudsonsbaai, ten zuiden van Kaap Wolstenholme sloeg 't scheepsvolk tot openlijke muiterij over.

Met geweld zetten zij Henry Hudson, John Hudson, en zeven andere ren, meest allen ziek en onbekwaam, in een sloep. In de boot waren ook een geweer, wat kruit en kogels, een ijzeren pot, wat meel, een kist met timmermansgereedschappen en enkele andere dingen. Toen stieten de muitelingen de sloep van zich af en zeilden zoo snel mogelijk weg, terwijl zij Hudson en zijn kameraden in den verschrikkelijken toestand achterlieten, zóó treffend weergegeven op Collier's beroemde schilderij getiteld: „Hudsons laatste reis".

Waarheen de groote zeevaarder en zijn gezellen ging en wat er van hen geworden is, of zij van gebrek gestorven zijn, of door het ijs verpletterd, of verdronken of doodgevroren, of dat zij land bereikten en daar door de woede der inboorlingen omkwamen — weet niemand.

De muitelingen, voor zoover zij aan hongersnood en de aanvallen der Eskimo's ontsnapten, bereikten 6 September 1611 Ierland. In Engeland teruggekeerd, werden zij eerst gevangen gezet; doch later schijnen zij ontslagen te zijn zonder verdere straf.

Alle vier vermelde reizen van Hudson waren, wat haar oorspronkelijk plan betrof, mislukkingen, want hij ontdekte noch een noord-oostelijken, noch een noord-westelijken doortocht naar Oost-Indië, doch haar secundaire gevolgen waren zeer belangrijk. Zijn ontdekking van de noordelijke walvischvangst op zijn eerste twee reizen, leidde tot de vestiging van een zeer rijke industrie tusschen de Engelschen en de Hollanders.

De derde reis leidde tot de stichting van Nieuw-Nederland, en de vierde tot den zeer winstgevenden handel met de inboorlingen der Hudsonsbaai, die nog door de groote Hudsons Compagnie in stand gehouden wordt.

(Wordt vervolgd.)

Hoogst Belangrijk.

De dividivi-ziekte en haar bestrijding.

Door bemiddeling van den Heer MORRIS E. CURIEL heeft een voortvarend planter alhier een kostbaar document ontvangen van het Landbouwdepartement van Barbados.

De Chef van het Departement, de Heer JOHN R. BOVELL, zond uit Bridgetown, een copie van het verslag door den Mycologist, de Heer F. W. SOUTH, uitgebracht, na eenige monsters van aangetaste divi-diviboomen, uit Curaçao hem toegezonden, onderzocht te hebben. Wij laten om de groote belangrijkheid dit verslag in zijn geheel hier vertaald volgen:

„Het monster der divi-divi, door den Heer BOVELL gezonden en hier 9 Juni ontvangen, heb ik onderzocht. De boom lijdt aan een schimmelachtige wortelziekte, welke aan 't hout een grijsachtig, verkleurd, uiterlijk geeft en ook den bast aantast. Ik ben thans niet in staat de zwam te determineeren, daar geen enkele vorming van sporen (voortplantingsmiddel der zwam R. AM.) aanwezig is.

Doode en stervende boomen moeten verwijderd worden, de wortels zorgvuldig opgegraven en verbrand en de aarde flink met kalk vermengd worden. Oude boomtronken, of doode takken, welke soms in de nabijheid der divi-divi gevonden mochten worden, moet men verwijderen en verbranden. Staan de aangetaste boomen in een groep bijeen, dan moet men daaromheen een greppel graven en de uitgegraven aarde werpen binnen het aldus geïsoleerde gedeelte waarop de aangetaste boomen bijeen staan.

De greppel moet 1 Meter breed en ½ Meter diep wezen.

Vertoonen sommige boomen teekenen als of zij gebrek aan water hadden, dan is dit een bewijs, dat zij in het eerste stadium der ziekte verkeeren en mogelijk kunnen zij nog gered worden door boven de wortels den grond voor een 2 of 3 dagen te verwijderen en er dan weer op te brengen na een vermenging met kalk. De bodem rondom de wortels van al de boomen moet los gehouden worden.

Boven aangegeven maatregelen ter voorkoming van de ziekte kunnen natuurlijk slechts genomen worden, als de verkoop van divi-divi zóó loonend is, dat de noodzakelijke onkosten worden goed gemaakt."

W. g. T. W. SOUTH

Mycologist

29 Juni, 1909.

Is dat geen kostbaar document voor de Curaçaosche Planters?

Men lette s. v. p. op de beide datums; 9 Juni werden monsters ontvangen en 29 Juni was het onderzoek al gereed en de naar wij vernemen, geheel kosteloos.

Als postscriptum volgt nog: Ongelukkigerwijze heeft de beschreven zwam (schimmel) den tocht (naar Barbados RED AMIGOE) niet overleefd, maar het schijnt een secundaire ziekte te zijn, welke de bladeren aantast, nadat deze slap geworden zijn wegens watergebrek, veroorzaakt door de ziekte aan de wortels."

Wij brengen den Heeren SCHOTBORGH hier openlijk onzen besten dank, dat zij deze kostbare aanwijzingen niet voor zich alleen hebben behouden, maar onmiddelijk ons toestonden ze openbaar te maken tot groot nut, naar wij hopen, van vele groote en kleine Planters, die zoo schrikkelijk getroffen werden door de zoo algemeen verspreidde ziekte onder de dividivi. Zijn de groote, oude aanplantingen misschien niet meer te redden, enkele, afzonderlijke boomen toch wel; en zeer zeker zal de bovenaangeraden behandeling een nog verder voortwoekeren der ziekte kunnen beletten en mogelijk het opnieuw uitbreken bij jongere aanplantingen voorkomen.

In den morgen heeft Blériot het bezoek ontvangen van den burgemeester en de gemeentelijke autoriteiten van Douvre, die hem „welkom" hebben gewenscht en hem openlijk hebben uitgeroepen tot kampioen der internationale vliegtochten.

De bevolking van Douvre, die sedert drie weken wachtte op het teeken van vertrek van een der aviateurs, werd verrast bij haar ontwaken door het bericht van Blériot's aankomst. De hevige wind, die er 's avonds te voren woei had haar deze opstijging niet doen verwachten.

M. Lafontaine, een vriend van Blériot, was te middernacht in het Lord Warden Hotel aangekomen.

Hij had een kamer geweigerd, zeggende dat hij om vijf uur des morgens met M. Bleriot een samenkomst had. Het personeel van het hotel geloofde aan een grap.

M. Lafontaine begaf zich vervolgens naar het seinhuis, gekozen door den vertegenwoordiger der „Daily Mail" onder wier leiding de opstijging geschiedde en dat was geplaatst op een heuvel achter de stad. Maar in plaats van daar neer te strijken koos hij voor landingsplaats een indieping van terrein, een dal, bekend onder den naam van Northfall Meadoro, op twee mijlen ten oosten van Douvre en waar hij een fransche vlag plantte.

De matrozen der in de haven voor anker liggende schepen waren de eersten die M. Blériot zagen naderen. Zij hoorden het geraas van den motor, twee of drie minuten, voordat zij het toestel bemerkten, dat naderde met de snelheid van een expres-trein. Toen, na hem twee groote cirkels rondom het kasteel te hebben zien beschrijven, verloren zij hem uit het gezicht.

Zoodra het nieuws in de stad zich verspreidde, stormde heel de bevolking naar de landingsplaats.

Zonder twijfel zou zij het toestel geheel hebben vernield om een stuk als gedachtenis ervan mede te nemen, zoo de politie en de eenige minuten later aangekomen douanen dit niet belet hadden.

Om den nieuwsgierigen te voldoen deden de autoriteiten met toestemming van M. Bleriot, rondom het machien een tent spannen en gaven vrijheid het te zien tegen betaling van 6 pences. De aldus verkregen gelden waren ten behoeve der hospitalen.

Het monoplan, of vliegmachien met één vlak, waarmede M. Blériot het Kanaal is overgestoken, heeft een lengte van niet meer dan 20 voet, zijn motor weegt 400 pond en ontwikkelt een kracht van 25 P.K.

Op den dag is graaf van Lambert aangekomen van Calais om zijn mededinger geluk te wenschen.

Een telegram van M. Herbert Latham des morgens aangekomen luidde: „Ik hoop U weldra te volgen."

M. Blériot heeft aan zijn bewonderaars verklaard, dat, als M. Latham dienzelfden dag zou slagen in zijn tocht over het kanaal, hij met hem den prijs van „Daily Mail" zou deelen. Ongelukkiger wijze hebben wind en regen die den geheelen dag aanhielden zijn waardigen mededinger verhinderd zijne lauweren te deelen.

In den namiddag is M. Blériot aan boord van den torpedojager naar Calais teruggekeerd. Den volgenden dag zou hij terug komen naar Douvre om deel te nemen aan 't feest, dat de autoriteiten ter zijne eere hadden organiseerd.

Calais 25 Juli.

M. Blériot heeft in tegenwoordigheid van eenige toeschouwers, die, ofschoon vertrouwen stellend in zijn bekwaamheid, toch een catastrof vreesden, de fransche kusten verlaten. Doch toen het telegram van Douvre aangaande zijn gelukkige aankomst hun werd meegedeeld, deden zij de lucht van een blij spontaan gejuich weergalmen.

Het nieuws van dezen triomf heeft zich alom verspreid; de vreugde jubelde weldra overal.

Ondanks de groote brandwonde aan zijn been, is M. Blériot zijn mededingers Hubert Latham en den graaf (de) Lambert ver vooruit gegaan.

Misleid door den hevigen wind van gisteren, geloofde de eerste, dat een opstijging vandaag onmogelijk zou zijn.

De graaf de Lambert van zijn kant was gisteren naar Engeland vertrokken, om een geschikte landingsplaats te kiezen.

Besloten ook zelfs van de geringste gunstige verandering van het weer voordeel te trekken, begaf M. Blériot zich dezen morgen om 3 uur naar zijn loods van *Sangatte* en bracht zijn toestel naar buiten.

De verschrikte toeschouders, de vermetelheid ziende van dezen man die slechts met behulp van krukken loopen kon, geloofden aan een aanval van waanzin.

Blériot alleen scheen opgewekt en koelbloedig. Hij liet zijn krukken vallen, zette zich in het zadel van zijn vliegmachien en ontrolde toen zijn roode vlag om bij een mogelijken val de redders te seinen. Op 't oogenblik dat het teeken van vertrek zou gegeven worden, zeide hij tot de omstanders: Als ik niet kan loopen, ga ik aan de wereld toonen dat ik kan vliegen. Na een vliegproef, landde het toestel; alles ging best.

Het kritieke oogenblik naderde. M. Anzani, de konstruktor van den motor kwam nader en bracht het toestel in werking.

De klok wees toen 4.30 uur. Met de pet in zijn hand, riep hij zijn vrienden tot weerzien toe en bewoog zich snel voorwaarts door het luchtruim.

Een kwartier later was hij in den morgennevel verdwenen.

Niettegenstaande al zijn snelheid, moest de torpedojager die hem volgde, weldra ver achter blijven.

Dit heldenstuk van den aviateur heeft een groot enthousiasme in geheel Frankrijk doen ontvlammen.

De club „L'Aéro" van Frankrijk en de rijkskommissie der vliegkunst hebben hem per telegram geluk gewenscht.

Bij zijn terugkomst van Douvre is M. Blériot toegejuicht geworden door ontelbare bewonderaars, die hem vergezeld hebben naar het Hotel, waar de eerste adjudant van den burgemeester, M. Berguet, en M. Hermon, president der club „L'Aéro" van Calais hem zijn komen gelukwenschen.

De koene vlieger heeft hen geantwoord: Wat ik slechts zeggen kan, is, dat ik uiterst gelukkig ben over mijn succes. Tevens ben ik gelukkig te hebben ontvangen het ridderkruis van het Legioen van Eer.

M. Latham, ontstemd, dat zijn collega en vriend, M. Blériot, hem was vooruitgegaan, heeft in den morgen zijn vliegtoestel uit zijn loods gehaald, doch ruwe winden en een gebrek aan den motor hebben hem belet te beproeven Blériot te volgen.

Het fransche volk is vol enthousiasme om dit roemrijk feit en heeft ook thans zijn landgenoot Blanchard herdacht, die in 1705 voor 't eerst den tocht over het Kanaal per luchtballon heeft gemaakt.

De Engelsche bladen hebben op dien dag hun hoofdartikelen gewijd aan M. Bleriot's vliegtocht, die hen een drijfveer was om aan te toonen dat Engeland niet meer beveiligd is tegen een inval.

Zij zeiden dat zoo het luchtschip heden niet dan een speelgoed is, het morgen een oorlogswerktuig zal wezen.

Volgens een verklaring aan journalisten gedaan, zou M. Bleriot besloten hebben weldra zich geheel aan de vliegtochten te outtrekken.

Ik heb vier kinderen, moet hij gezegd hebben, en aan mijn echtgenoote heb ik beloofd, dat mijn deelneming aan het aanstaande concours van Reims mijn laatste tocht zal zijn.

Naar aanleiding der kwestie over de mogelijkheid met een biplan, of tweevlakkig vliegmachien, het Kanaal over te steken, heeft M. Bleriot geantwoord, dat men er maar niet over moest denken, omdat een toestel van dit soort niet den wind kan weerstaan, welken hij heeft moeten trotseeren.

Courier des E. U.

Nieuwsberichten.

Curaçao.

Mgr. van Baars.

De laatste berichten omtrent den toestand van Monseigneur luiden weder gunstig; geleidelijke vooruitgang is merkbaar. De kwade gevolgen der vorige benauwdheid, lamheid in rechterarm en hand en spraakbelemmering, zijn reeds zoo goed als geweken. Dr. SPAAPEN veroorloofde den Bisschop weder wat op te zitten vóór en na het eten. Tot 22 Juli had Z. D. H. voortdurend het bed moeten houden. Wel heeft Monseigneur 18 Juli opnieuw een benauwdheid gehad, maar deze duurde niet langer dan twee uren en had verder geen verkeerde gevolgen.
Hopen wij, dat de thans ingetreden beterschap aanhoude en volkomen worde.

Zilveren Priesterfeest.

Het zal morgen een heerlijkblije feestdag zijn voor den WelEerw. Heer J. M. G. MEIJKNECHT, pastoor te Barber, die dan den dag hoopt te herdenken waarop hij vijf en twintig jaren geleden het heilig Priesterschap heeft ontvangen.
Om die verheven beteekenis van het feest dus een dag van zilverblanke zieleblijheid voor den morgen Jubileerenden Pastoor, maar niet minder een dag ook voor geheel zijn parochie, waarvoor Past. MEIJKNECHT een liefde en toewijding heeft, gelijk een oprecht vader voor zijn kinderen. Geheel zijn parochie gaf daar reeds blijk van door hare toebereidselen, om dien feestdag van haar beminden Pastoor zoo luisterrijk mogelijk te vieren.
Doch als er zijn, voor wie het zilveren feest van Pastoor MEIJKNECHT ook hun feest is, ook hun dag van ware zielevreugd, dan zijn het zijne medemissionarissen, medebroeders in het priesterlijk ambt,— de Paters Dominikanen met hem één door het priesterschap, één door vriendschap, één door een zelfde werk in een zelfde missieland.
Allen die Pastoor MEIJKNECHT kennen ,en zij zijn velen, zullen morgen hun hart in blije feeststemming gevoelen. Zoo zal Pastoor MEIJKNECHT dan omringd zijn van een breede schare, met Hem medejubelend, met Hem God dankend voor zooveel gunsten, met hem en voor hem God smeekend om nieuwe kracht en sterkte voor komenden arbeid.
Twee en twintig jaren van noesten arbeid heeft Pastoor MEIJKNECHT hier doorleefd. Maar uit liefde tot God en 't zielenheil heeft hij in al dien tijd de zwaarte van het werk, de hitte van den dag gedragen.
Dit offer van 't missionarisleven was vóór 22 jaren, Pastoor MEIJKNECHT zijn heerlijkst ideaal. Als een andere Paulus wilde ook hij Christus en diens kruis gaan prediken aan verre en vreemde volken, om velen voor Christus te winnen. En gehoor gevend aan die innerlijke roepstem heeft Pastoor MEIJKNECHT een uitstekende parochie te Poeldijk in Holland verlaten, waar hij gedurende drie jaren, God weet, hoeveel lijden naar ziel en lichaam heeft geleenigd; heeft aan zijn dierste panden vaarwel gezegd, en het voetspoor volgend van zijn Heerneef Pastoor G. T. G. M. VAN RIJN z. g. is hij de zee overgestoken naar Curaçao, wel wetend dat dit Missieland niet bearbeid werd door seculiere Priesters maar toebehoorde aan de P.P. Dominikanen en dat hun blank habijt zeer afstak bij zijn zwarte toga. Maar wat Pastoor MEIJKNECHT wilde, alles was om God en de zielen, en daarom bleek in zijn komst hierheen zijn offer des te oprechter.
Den 12den Nov. 1887, zette Pastoor MEIJKNECHT hier voet aan wal en heeft nu 22 jaren met ons meegewerkt en door zijn priesterlijk woord en voorbeeld velen gebracht tot God en diens eeuwige glorie.
Den 15den Sept. 1860 in Den Haag geboren, is JOSEPHUS MICHAEL GERARDUS MEYKNECHT den 15den Aug. 1884 tot priester gewijd.
Van Sept. 1884 tot 1887 was Hij kapelaan te Poeldijk, waarna hij den 12den November 1887 op Curaçao is aangekomen.
Tot Juni 1888 gebleven in de parochiekerk van de H. Anna op Otrabanda, is hij vertrokken naar de Playa van Bonaire en is daar in de parochie van den H. Bernardus tot 1889 werkzaam geweest.
Van 1889 — Mei tot 1897 was hij Pastoor van Rincon, daarna Pastoor der parochie van den H. Joseph te Barber tot Juni 1897. Den 21sten Mei 1898 met verlof naar Holland vertrokken, is Past. MEYKNECHT 31 Mei 1899 weer naar Barber teruggekeerd.
Doch op zijn terugreis naar Curaçao, toonde God weer duidelijk, dat Hij zijn dienaar niet verliet en hem had uitverkoren het Evangelie weer aan zijn volk te gaan prediken.
Het stoomschip „Prins Maurits", waarmede Pastoor MEYKNECHT de reis maakte, leed schipbreuk. Maar God was met hem als eens met Paulus, den Apostel.
En na een nacht van doodelijke angsten, na dagen van lijden, kwam hij weer met blij-stralend gelaat in ons midden.
Zoo zal bij den terugblik naar al die voorbije jaren, Pastoor MEYKNECHT morgen zijn hart wel feestelijk en dankbaar gestemd gevoelen.
Hartelijkst den Jubileerenden Pastoor MEYKNECHT gelukwenschend met zijn zilveren feest, wijzen wij nog, hem ten vreugde, op zijn zilveren krone, die nu glanst op zijn priesterleven en tusschen wier spangen het woord straalt: De priester, die goed voorgaat, is een dubbele eer waardig. Die dubbele eer zij hem volkomen toegedacht.

Moge God hem nog lang in ons midden behouden. Moge de gouden zon van Gods zegenende liefde hem immer beschijnen en zijn zilveren kroon eens in een gouden herscheppen.

Onderwijs.

Verleden week ontvingen wij het verblijdend bericht, dat het personeel der R. K. Bijzondere school een krachtige versterking te wachten is. Vrijdag a. s. 20 Augustus zullen, met de *Prins Willem IV*, 5 Eerw. Soeurs van de Congregatie van Roozendaal naar Curaçao vertrekken. Onder deze 5 Eerw. Zusters is er o. a. een die in het bezit is van een hoofdakte en verschillende bijaktes. Een prachtige aanwinst dus. De nieuwe onderwijzeressen zullen hier hartelijk welkom wezen. Wij wenschen haar een voorspoedige reis en behouden overtocht.

Vaarwel.

De Heer J. V. D. WERBATA, tijdelijk topograaf in onze Kolonie, zal Zondag a. s. met de *Prins Willem II*, via Suriname, en Nederland, naar Java terugkeeren.
Met voldoening vernemen wij, dat de Gouverneur den Heer WERBATA een gratificatie heeft toegekend als bewijs van appreciatie van zijn mooi en knap werk.
Het ga den Heer WERBATA onder alle opzichten goed in zijn volgend leven. Moge hij nog dikwerf met genoegen kunnen terugdenken aan Curaçao. Een voorspoedige reis zij hem toegewenscht.

Onze Hoedenvlechtsters.

H. M. de Koningin-Moeder heeft bij haar bezoek aan de Middenstandstentoonstelling ook de Curaçaosche afdeeling bezocht.
Hare Majesteit stelde veel belang in deze Koloniale industrie.
De Heer A. CHARLOUIS legde Haar de verschillende bewerkingen uit, waarna Hare Majesteit welwillend eenige woorden richtte tot de Curaçaosche hoedenvlechtsters. Die waren natuurlijk in de wolken en schreven onmiddellijk naar huis.
De Curaçaosche hoedenindustrie heeft in de Middenstandstentoonstelling een machtig reclamemiddel gevonden. Onze Panamá-hoeden zijn nu wijd en zijd bekend. In verschillende tijdschriften kwamen aardige kiekjes van de Curaçaosche Hoedenvlechtsters voor en alle bladen schreven er over.
Spoedig hopen wij te mogen vernemen, dat deze tentoonstelling ook blijvende resultaten voor onze volksindustrie heeft afgeworpen en de toekomst daarvan verzekerd.
Aan allen, die tot het welslagen dezer onderneming hebben medegewerkt onze oprechte dank.
In het bizonder mag van Curaçao uit wel een bizonder woord van dank gericht worden tot den Heer en Mevrouw MEUWSEN die op zulk een uitstekende wijze voor onze Curaçaosche Hoedenvlechtsters hebben gezorgd.

Hr. Ms. Utrecht

is Donderdagmiddag van Aruba teruggekeerd.

Nieuwe Minister van Kolonien.

Gisteren is hier het telegrafisch bericht ontvangen, dat de Heer DE WAAL MALEFIJT benoemd is tot Minister van Koloniën.
Wij meenen hieruit te mogen afleiden, dat Minister IDENBURG benoemd werd tot Gouverneur Generaal van Oost Indie.
De nieuwe Minister van Koloniën, de Heer JAN HENDRIK DE WAAL MALEFIJT werd in 1852 te Overveen geboren, in 1890 benoemd tot Burgemeester van Westbroek en Achttienhoven; is sedert 1892 lid der Prov. Staten van Utrecht en sedert 1897 lid der Tweede Kamer voor Breukelen; is voorts plaatsvervangend directeur der Vrije Universiteit en adviseerend lid van het Centraal Comité der antirevolutionnaire partij; nam in 1891 deel als rapporteur aan het Sociaal Congres te Amsterdam en is hoofdredacteur van de „Stichtsche Courant", anti-revolutionnair orgaan voor de provincie Utrecht.

Archief.

De Heer ED. S. LANSBERG werd. naar wij vernemen, belast met de verzorging der Koloniale Archieven.

Commissie.

Wij verzuimden te melden, dat ook de Heer G. L. VAN LANSCHOT HUBRECHT behoort tot de Commissie van onderzoek omtrent den achteruitgang der Plantages.

Aruba Goud Maatschappij.

In dank ontvangen het eerste Jaarverslag dezer Vereeniging. De volgende week zullen wij gaarne een plaatsje beschikbaar houden om er eenige mededeelingen uit over te nemen.

De Fransche Kabel.

Wij lezen in „*De Standaard*:
Naar aanleiding van klachten, in West Indië over telegrafische mededeeling van belangrijk nieuws uit het Moederland door de Fransche „Compagnie des Cables Telegraphiques" herinnert *Onze West* er aan, dat door genoemde Maatschappij tot tweemaal toe, in 1889 en 1897, aan het Nederlandsche Ministerie van Koloniën het aanbod is gedaan, om het Nederlandsche nieuws, door dat Ministerie naar Parijs te zenden, gratis naar West-Indië over te seinen en bekend te maken.
Voor het aanbod werd evenwel bedankt. Daarbij drukt het blad den wensch uit, dat de tegenwoordige Minister van Koloniën, die de West uit eigen aanschouwing kent en weet van hoeveel belang 't telegraphisch nieuws voor haar is, het wel de moeite waard zal achten, om als nog van bedoeld aanbod der kabelmaatschappij gebruik te maken."

Met genoegen nemen wij bovenstaande mededeeling over. Het raadsel van het herhaaldelijk achterwege blijven van Nederlandsch Nieuws is thans opgelost. De „Compagnie" heeft daar aan geen schuld.
Van harte hopen wij, dat de nieuwe Minister van Koloniën gehoor moge geven aan het dringend verzoek van de Nederlandsche onderdanen in Suriname zoowel als in Curaçao om toch sneller op de hoogte te worden gehouden van wat er in het Moederland voor gewichtigs voorvalt. De band tusschen Moederland en Koloniën zal er des te hechter door worden.
De Minister van Koloniën mag de groote belangstelling, welke wij voelen voor het Moederland, niet onderdrukken, en tegenhouden, maar moet dit rechtgeaard gevoel eerder versterken en aanmoedigen.

Stadsreiniging.

Gedurende de laatste 8 dagen werden in het fiskalaat aangebracht en door middel van petroleum verdelgd:

294 ratten en
706 muizen.

Ola Giratoria.

In dank ontving de Redactie verschillende vrijkaartjes voor de „Draaigolf," welke om haar ongekende nieuwigheid nog al vrij was publiek trekt.

Aankomst van de nieuwe „Halve Maan" een reproductie van Henry Hudson's boot, in de haven van New-York, aan dek van de „Soestdijk."

De nabootsing van Henry Hudson's „Halve Maan", de boot die den beroemden zeevaarder in 1609 te New York bracht is daar 22 Juli aan boord van de „Soestdijk" van de Holland-Amerika-lijn gearriveerd.
Den dag, „Soestdijk" ging den volgenden dag 's morgens vroeg naar de Brooklyn-werf, de boot werd op de werf afgelaten om de komst af te wachten van E. J. Bentham, die den last had het schip te bouwen.
De nabootsing van de boot, die drie eeuwen geleden de Hudson opzeilde is in een aantal deelen zóó gebouwd, dat ze apart uit elkaar kunnen genomen worden, om haar veiligheid op de „Soestdijk" te verzekeren. De romp is echter intact, en over den oceaan gebracht op 't achterdek van de Holland-Amerika-boot. De masten, ra's, boom, en een partij kleinere deelen waren in het ruim van de moderne boot.
Het was nog niet donker, toen de Soestdijk passeerde en kon ankeren. Er waren acht of tien sleepbooten in de bovenbaai toen de „Soestdijk" langs kwam, booten die zelf 20 keer groot waren als de „Halve Maan" doch waarmee weinige kapiteins tegenwoordig 't zouden durven wagen den oceaan over te steken. Sommige kapiteins floten welkom, waarschijnlijk één fluit voor de „Halve Maan" en de twee andere voor den durf van Henry Hudson.
„Honest Bill" Quigley de Battery-loods, zag de „Halve Maan" toen hij in de schemering erheen roeide. Toen hij bij de Battery landde, zeide hij zich zelf afgevraagd te hebben of er in 't jaar 2200 wel booten zouden zijn, groot genoeg om de „Mauritania" op haar achterdek te plaatsen.
De „Halve Maan" is gebouwd door Hollanders, die ze aan de Commissie van de Hudson-Fulton-feesten zullen aanbieden. Zij verliet Rotterdam 10 Juni, denzelfden dag dat 't namaaksel van Robert-Fulton's boot, de „Clermont" van stapel liep. Dezen morgen omstreeks 7 uur zou een der twee grootste schepen der wereld de „Halve Maan" passeeren, op haar weg van de Quarantaine naar haar lange pier in de Noorden-Rivier, na de reis van Queenstown tot Sandy Hook in minder dan vijf dagen gemaakt te hebben.

New-York Herald.

VENEZOLANIA.

De groote activiteit van onzen geachten Collega *Boletin Comercial* verdient een oprecht woord van lof. Het blad geeft tegenwoordig herhaaldelijk hoogst belangrijke berichten over Venezuela, en wordt zelfs daarover telegrafisch ingelicht. Dat is een verblijdend feit in de Curaçaosche Journalistiek. Vroeger gebeurde 't herhaalde malen, dat wij eerder op de hoogte waren van wat in Japan of China voorviel, dan van wat er bij onze naaste buren, de Venezolanen, gebeurde.
Het *Boletin Comercial* wist reeds een half uur nadat de keuze was geschied, dat Generaal JUAN VICENTE GOMEZ, Woensdagmiddag 4 uur gekozen werd door het Nationale Congres te Caracas tot President der Republiek.
Wij verheugen ons ten zeerste, dat de keuze gevallen is op Gral. Gomez en derhalve voorloopig geen verandering in het bestuur zal komen. Het gevaar van inwendige revolutie zal met deze keuze nu wel zijn bezworen. De toestand is nu geregeld en vast geworden.

30%

De bladen van 9 Augustus ll. melden uit Caracas, dat het Congres heeft besloten:
De Uitvoerende Nationale Macht wordt verzocht in studie te nemen, of het al of niet oirbaar is, dat geheven worden de 30% bijkomende rechten, welke overeenkomstig Hoofdstuk XIX van het Wetboek van Koophandel betaald moeten worden van goederen, naar Venezuela ingevoerd, afkomstig van vreemde Koloniën. Het Bestuur wordt hierbij gemachtigd om in het eerste geval (als het dienstig is dat de 30% worden afgeschaft. Red Amig.) langs diplomatieken weg de noodzakelijke regelingen of overeenkomsten te treffen, en al de overige maatregelen te nemen welke ten deze nuttig worden geoordeeld in het algemeen belang van het land; en dit alles zal ter goedkeuring worden overgelegd aan het Nationaal Congres bij zijn volgende bijeenkomst." (April 1910. RED. AM.)

Colombia.

Gral. Gonzalez Valencia is gekozen tot President van Colombia.

De nederlaag van Clemenceau.

Eindelijk! Het hoogst ongunstig luidende rapport, door Paul Doumer uitgebracht over de toestanden in het beheer der Fransche marine, is voor Clemenceau en zijn ambtgenooten noodlottig geworden. De vlugge politieke koorddanser, die voor zoo'n menige levensgevaarlijke toer niet terugschrok en het er, dank zij de hulp zijner trawanten en van zijn „claque", zoo dikwijls goed afbracht zonder zelfs eenig kwetsuur te beloopen, is eindelijk neergesmakt op den harden bodem van het wantrouwen der Kamer. Tot hoeveel klachten had de Fransche marine gedurende eenige jaren aanleiding gegeven! Op allerlei wijzen gebleken minderwaardigheid van oorlogsbodems, slecht materiaal, ondeugdelijke voedingsmiddelen, gebrek aan ammunitie, oproerige gezindheid onder de bemanning, verdachte ongelukken enz. enz.! Was het wonder dat de rapporteur, die naar dit alles een onderzoek had in te stellen — dat Paul Doumer steen en been klaagde en tot de conclusie kwam, dat het zóó niet langer kon voortduren? Nu ja, zeide minister Picard bij de bespreking van dit rapport, er zijn vroeger wel vergissingen begaan, doch dit is gebeurd te goeder trouw. In de toekomst zal er gehandeld worden naar vaste regelen; het parlement zal volledig worden ingelicht omtrent de geldelijke opofferingen, welke de marine zal eischen, en de ketels en verdere benoodigdheden zullen eerst worden gegund na aanbesteding. Dat was dus een belofte van beterschap voor de toekomst, doch tevens een erkentenis van schuld voor het verledene. Toen kwam Delcassé op het tooneel! Delcassé, die met het ministerie-Clemenceau nog altijd een zuren appel had te schillen en niets liever wenschte dan dit kabinet, waarin zijn opvolger zitting had, eindelijk — eindelijk te zien vallen. De oud-minister van Buitenl. Zaken leverde een scherpe kritiek op het marine-beleid van de drie vorige ministers van marine. Hij constateerde dat er geld verspild werd aan den bouw van kleine schepen, en wanneer men, minder snel dan Engeland of Duitschland, pantserschepen wilde bouwen, dan veranderde men daarbij nog telkens de plannen. De regeering was nalatig gebleven in het nemen van de maatregelen, die door de scheepsbevelhebbers waren gevraagd. Ware zulks wél geschied, dan hadden rampen als die van de „Jena" voorkomen kunnen worden. Daar de regeering — aldus concludeerde hij — hare taak dus niet behoorlijk had vervuld, diende de Kamer waarborgen te eischen, vóórdat zij de credieten, die gevraagd zullen worden, zou toestaan.

De conservatieve afgevaardigde Delahay kwam in zeer heftige bewoordingen het door Delcassé gesprokene nog ietwat aandikken en aanvullen, zoodat Clemenceau als op spelden zat. Hij was dan ook, toen hij eenmaal losbarstte, bijster ongelukkig en bereidde zich en zijn ministerieelen kornuiten een nederlaag door zijn boosheid, die hem verleidde tot onhandigheid. Zijn aanval richtte zich geheel op Delcassé, wien hij verklaarde dat het geheele ministerie in deze marine-aangelegenheid solidair was en wien hij verweet dingen te zeggen, welke hij niet kon verantwoorden — en dat nog wel hij, de man, die Frankrijk naar Algesiras had geleid, d. w. z. die de republiek destijds had genoodzaakt haar oppermachtige politiek in Marokko te laten varen en zich te onderwerpen aan den eisch der mogendheden — vooral van Duitschland — om Marokko te regelen in gemeenschappelijk overleg! Dit prikkelde wederom Delcassé niet weinig en, erkennende dat het hem niet gegeven was geweest gedurende zijn ministerschap voor Frankrijk zooveel goeds tot stand te brengen als hij wel gewenscht had, wierp hij Clemenceau het verwijt toe, dat deze, tijdens Delcassé's ministerschap als voorzitter der Commissie van Onderzoek, zijn plicht niet nagekomen en dus voor de desorganisatie in het marine-beheer mede-verantwoordelijk was. Toen werd Clemenceau boos. Hij noemde de aanleiding tot de conferentie van Algesiras, d. w. z. de uitdagende buitenlandsche politiek van Delcassé, de grootste vernedering, die Frankrijk ooit had ondergaan, en riep, toen daartegen heftige protesten opgingen: „Ik zeg dit, omdat de ministers van oorlog en marine toen ter tijd verklaard hebben, dat zij niet gereed waren."

Door deze herinnering aan het ontstaan der Conferentie van Algesiras — een herinnering, door Clemenceau louter bedoeld als nijdige zweepslag voor Delcassé — joeg de premier de meerderheid der Kamer plotseling tegen zich in het harnas. Na de toejuichingen waarmede men eerst Picard's belofte van beterschap had beloond, was men zeer onder den indruk gekomen van Delcassé's zware beschuldigingen en nu kwam Clemenceau daar in het openbaar met ruwe hand en louter om eigen tekortkomingen te dekken, een zeer gevoelige plek aanraken van het Fransche nationaliteitsgevoel. Delcassé maakte van deze verontwaardigde stemming gebruik om in een zeer heftige rede van de regeering — nu niet meer enkel haar fouten in de administratie der marine, doch — haar geheele zondenregister voor te houden en zie — de Kamer juichte hem toe! Clemenceau had het pleit verloren. Delcassé had zich eindelijk gewroken en een votum van vertrouwen in de regeering werd verworpen met een meerderheid van niet minder dan 75 stemmen. O wonder! De schaapachtig volgzame Kamermeerderheid, tot dusverre door Clemenceau steeds geringeloord en beheerscht naar zijn willekeur, was door Delcassé tegen den alvermogenden leider in opstand gebracht...... Toen stonden Clemenceau en zijn mede-ministers op en verlieten de zaal van het „Palais Bourbon" onder het gejuich der oppositie.

Zij dienden bij den president der Republiek onmiddellijk hun ontslag in.

Drie en dertig maanden heeft Clemenceau nukkig, luimig, gepassioneerd maar altijd fortuinlijk geregeerd. Doch de geluksster, waarop hij niet zoo'n beetje leefde, is hem niet getrouw gebleven, de fortuin heeft ook met hem een tijd gespeeld om ten slotte met één slag zijn ministerieel bestaan ineen te doen storten. Wellicht had hij nog jaren zijn rol van leeuwentemmer in de Kamer kunnen spelen, zweepslagen uitdeelend aan zijn tegenstanders, de meerderheid zoet houdend met laffe hielenlikkerij, zich uit benarde oogenblikken reddend met geestigheden en een verbluffende stoutmoedigheid, die zijn ergste aanvallers deed afdeinzen. Maar de zelfbeheersching ontbrak hem, zijn onbewaakte tong is zijn ongeluk geworden. Wilde men een groot beeld gebruiken, dan zou men kunnen zeggen, dat Clemenceau als een vulkaan in een geweldige uitbarsting zich-zelf heeft verteerd. Inderdaad, de giftigheden, de gloeiende haat, het vuur en de vlam, die zijn brandend temperament tegen zijn vijand Delcassé heeft uitgespuwd, heeft ook het vertrouwen zijner meerderheid verbrand. En terwijl Delcassé midden in die heete verbijstering zijn koele diplomaten-behendigheid bleef bewaren, snel en berekend het oogenblik aanpakkend, dat hij jarenlang geduldig had afgewacht, en de kwaadaardigheid van Clemenceau tegen dezen uitspeelde om hem te verderven, keerde ook de wraakzucht der partijen tegen den uitdagenden premier. Sommigen wilden zijn val, omdat hij wreed en baldadig had getast in hun nationalisme, anderen voelden het oogenblik gunstig om hun lang opgekropten haat te voldoen tegen een man, die hun gegriefd en beleedigd had, in den radicalen en socialistischen hoek herinnerde men zich de tactlooze hardheid der regeering tijdens de jongste stakingen — kortom de hemicycle van het Bourbon-paleis werd een broeiende vergaarbak van klein-persoonlijke of politieke driften.

En zoo is het vonnis van Clemenceau in een, twee, drie geteekend geworden, zoo is hij op den vooravond der Kamer-vacantie vermoord en gezelfmoord allebei.

Het verloop der jongste marinedebatten had geenszins zulk een opzienbarend einde doen verwachten. Wel waren zij soms droevig geweest en ook onteerend voor den nationalen naam, want de schandalen die zoo langzamerhand zijn uitgelekt, vormen een lange reeks. Maar Picard had de opgewondenheid weten te bedaren, de Kamer was rustig geworden onder zijn gemoedelijke welsprekendheid, die trachtte overdrijvingen tot de ware maat terug te brengen en het vertrouwen der Kamer in de tegenwoordige leiding der marine aan te moedigen. Toen verscheen de oud-minister van Buitenlandsche Zaken en tegenwoordige president der marine-commissie van enquête op de tribune. Delcassé deed een heel leelijk boekje open over de capaciteit of liever de machteloosheid der huidige zeemacht, wees op het gebrek aan een behoorlijken bouw en bewapening der oorlogsschepen en eindigde ongeveer aldus: „Het land zal de rampen niet vergeten, die de laatste tien jaren onze vloot gedecimeerd hebben. En onverantwoordelijk moet de houding van den Minister-President genoemd worden, die twee jaar lang de commissie van enquête leidde, maar die zich nu om de marine-aangelegenheden niet bekommerde. De Kamer zal doen, wat hij heeft nagelaten, zij zal niet meer de spons halen over zijn fouten, doch hem een wenk geven om in de toekomst anders te handelen."

Deze woorden gooiden de vonk in het buskruit. Clemenceau, die zich onder de luid geapplaudiseerde beschuldigingen van Delcassé zenuwachtig op en neer bewogen had, begon een duel op leven en dood met zijn tegenstander, die eenmaal naast hem op de ministersbank zat, maar van wiens samenwerking hij geen aangename herinneringen heeft bewaard. En onder den indruk der jongste acte van Delcassé, die de regeering in onverwachte moeilijkheden bracht viel de premier onmiddellijk op de hatelijkste wijze uit, zijn woede á bout portant richtend tegen zijn oud-collega. Zoover liet hij zich door zijn drift meesleepen, dat hij in stee van zakelijke klachten te beantwoorden, in het politieke verleden van Delcassé terugliep en daarbij het gevaarlijke terrein der buitenlandsche politiek betrad. „De heer Delcassé — aldus zeide hij giftig en met dat air van tartende brutaliteit, waarmee hij zijn tegenstanders soms sarren kan — had beter gedaan op zich zelf de raadgevingen toe te passen, die hij aan mij meende te moeten adresseeren." Delcassé stak op dit oogenblik zijn rechterhand in de hoogte en riep: „Ik vraag het woord mijnheer de voorzitter, voor een persoonlijke.........' Maar de minister-president onderbrak hem en ging tergend voort: „Dat ware beter geweest voor den man, die ons tijdens zijn groot-politieke plannenmakerij naar Algeciras heeft geleid. En zulk een man wil ons, ministers, in staat van beschuldiging stellen!"

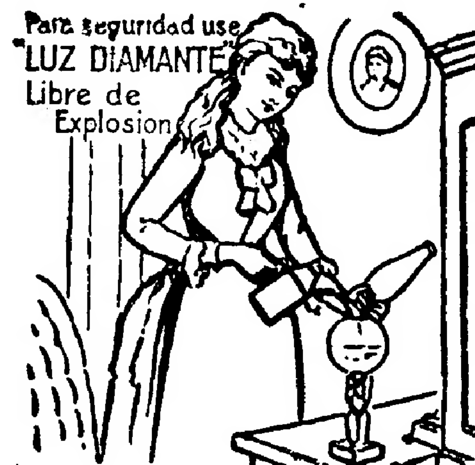
Op deze scherpe woorden, die lang niet de instemming der Kamer hadden, reageerde Delcassé niet minder scherp. „Ik heb lang gezwegen, — zeide hij onder toejuichingen — maar ditmaal zal ik mij niet buigen voor een Minister-president, die zich door zijn hooge positie alles meent te mogen veroorloven." En daarna verhaalde hij zijn pogingen om Frankrijk, Rusland en Engeland samen te brengen voor de handhaving der wereldvrede, een politiek, die Frankrijk waardig was, gelijk ook de conferentie van Algeciras de bekroning eener vredelievende en eervolle politiek is geweest. Dan, deze verdediging van zijn verleden loslatend, viel Delcassé heftig den premier aan. Hij verweet hem, dat hij het eene marine-schandaal na het andere liet voorkomen zonder de maatregelen te nemen, die de ellendige staat der zeemacht vordert. „Wel strafte Clemenceau een admiraal, die zich over de toestanden bij marine had uitgelaten, maar hij deed niets om haar te verbeteren". Toen Delcassé de nieuwe acte van beschuldiging geëindigd had — die hij reeds maandenlang op zak droeg — barstte Clemenceau buiten zich zelf van woede uit; „Gij hebt een politiek voorbereid, die ons tot de grootste vernedering heeft gevoerd, welke ons kon worden aangedaan. Gij hebt ons geleid tot aan de poorten van den oorlog en gij wist dat het leger niet voorbereid was, gelijk de ministers van oorlog en marine zelven bekend hebben!"

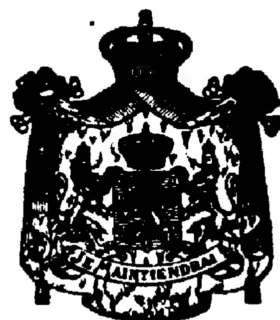
Deze woorden werden met gebrul begroet, want zij raakten de Kamer in haar nationalisme en waren een beleediging van leger en vloot. En de persoonlijke animositeit, waaraan Clemenceau had toegegeven, was zoo hatelijk, dat zelf in de regeeringspartijen de stemming zich tegen den minister-president keerde. Het debat verliep in een ontzettend rumoer, de leiders der verschillende partijen riepen elkander hevige woorden toe, onverstaanbaar op de journalisten-tribune, de afgevaardigden liepen de banken uit en vormden druk schreeuwende en gesticuleerende groepen, de president kon onmogelijk orde houden. De prioriteit voor een motie van vertrouwen in de regeering werd met 212 tegen 176 stemmen afgeketst, — een meerderheid van 36 stemmen beval Clemenceau heen te gaan. En hij ging heen, gevolg door de Ministers, onder de vijandige betoogingen der Kamer en het tumult der socialisten, die riepen: "ziedaar het einde der dictatuur!".........

De Tijd.

Advertentien.

INGEZONDEN MEDEDEELINGEN

COCKTAILS TERAPEUTICOS

Las propiedades alimenticias y nutritivas del aceite de higado de bacalao dependen en absoluto de las grasas que entran en la composición natural del aceite. Estas grasas son digeridas y asimiladas con mucha más facilidad que las otras, debido á la presencia en el aceite de bacalao de ciertos compuestos derivados del hígado, que permiten la pronta emulsificación del aceite por los fluidos del estómago — y hacen que su absorción por la membrana mucosa se lleve á efecto con más facilidad y con más rapidéz que la de ninguna otra grasa.

Las grasas que el aceite de hígado de bacalao contiene, aparte de su poderosa facultad de nutrir, no poseen ningun valor terapéutico — y los otros elementos naturales que son parte de su composición orgánica, existen en cantidades tan infinitamente pequeñas, que es imposible que ninguno de ellos pueda ejercer en el sistema cualquier efecto terapéutico.

Es evidente pues — que el aceite de bacalao es un alimento y no una medicina y que todas sus virtudes alimenticias están en las grasas que entran en su composición — y por consiguiente todas las preparaciones que pretenden estar hechas de los principios activos del aceite y que se ofrecen como sus sustitutos, son productos fraudulentos de la especulacion mercantil y del charlatanismo. Dichos preparados no contienen ninguna de las propiedades nutritivas y reconstituyentes del aceite de hígado de bacalao, porque carecen de la grasa, que en la parte del aceite que nutre y alimenta — su composición tiene mucha semejanza con la de los COCKTAILS — y su uso puede en ocasiones causar perjuicios considerables á los enfermos por la gran cantidad de alcohol que invariablemente contienen — y otras substancias narcóticas, como el sulfato de estricnina.

Esas preparaciones, que se dicen contener los principios activos del aceite de hígado de bacalao, son especialmenente peligrosas para las criaturas, para los niños para las nóvenes y señoras, quienes por su ltaturaleza delicada y temperamendo especial no pueden resistir sin grandes quebrantos para su salud os efectos deleterios del alcohol, del la estricnina y otras substancias enérgicas.

El aceite de Hígado de Bacalao es insustituible como alimento — como un reconstituyente poderoso de la sangre, de los tejidos, de los nervios y de los huesos — y el modo más racional de administrarlo, segun lo ha probado la experiencia de más de 30 años y segun la opinion universal de los médicos, es la EMULSION DE SCOTT, que está compuesta del aceite más puro y de otros ingrediente las aumentan considerablemente que eficacia nutritiva del aceite.

* * *

Studie aan Nederlandsche Hoogescholen en Rijk-Inrichtingen van Onderwijs.

Aan degenen die inlichtingen wenschen betreffende de studie aan de volgende Nederlandsche Hoogescholen en Rijks—Inrichtingen van onderwijs worden deze kosteloos verstrekt door de volgende commissie voor inlichtingen, samengesteld door de Studenten—Afdeelingen van het Algemeen Nederlandsch Verbond:

Voor de Rijks—Universiteit te Leiden en voor algemeene inlichtingen:
W. H. van Helsdingen, Hooge Rijndijk 18, Leiden.

Voor de Gemeentelijke Universiteit te Amsterdam:
J. R. Kollewijn, Ruischstraat 10, Amsterdam.

Voor de Vrije Universiteit te Amsterdam:
D. Rumpff, Keizersgracht 162, Amsterdam.

Voor de Rijks—Universiteit te Utrecht:
J. Baart de la Faille, Mariaplaats 18, Utrecht.

Vooe de Rijks—Universiteit te Groningen:
A. C. J. A. Greebe, Joz. Israëlstraat 95a, Groningen.

Voor de Technische Hoogeschool te Delft:
W. M. Roessingh van Iterson Koornmarkt 65, Delft.

Voor de Rijks—Veeartsenijschool te Utrecht:
De Secr. van het Veterinair Studenten Corps „Absijrtus", adres Rijks—Veeartsenijschool te Utrecht.

Voor de Rijks—Hoogere Land— Tuin— en Boschbouwschool en de Rijkslandbouwschool te Wageningen:
De Secr. der Vereeniging studiebelangen te Wageningen.

Drukker:

ALFREDO F. SINTIAGO